

Въ каквата и да би била по-голѣмичка търговия, той трѣбаше да има прѣстъ. Неговитѣ влогове въ подобни търговии бѣхъ, или неговитѣ страшни очи, или тѣ ако нѣ помагахъ, то скритото биение съ *чибуръ сѣрж*. Бѣше, впрочемъ, съдружниѣ само на печалбата. Най-голѣмото зло за цѣлото обрѣжне отъ неговитѣ такива спекулации бѣше продаването на десѣтъцитѣ по селата и продаването житата отъ сѣкий селенинъ. Като забереми отъ с. Попина (близо до г. Тутраканъ два часа) дори до Расоватъ, гемия за жито неможеше да се спре безъ негово знание. Трѣбаше или капетанинѣтъ на гемията, или тоя търговецъ, който ще прикупува жита, да се прѣдстави прѣдъ пашата, да си направятъ условията и тогава ще позволи на населението да му продава житото си. Разбира се, тия условия сѣ биле винаги ползовити и на житаритѣ, а въ голѣма врѣда на населението. Колкото кажеше Ибраимъ-паша, по толко трѣбаше сѣки да си продаде житото. Другъ търговецъ дава повече, но комуто отърва нека го продаде. Тамъ въ която скеля се продаде жито отъ чифилицѣ на Ибраима-паша, тамъ трѣба сѣкий да си занесе житото, защото пашата е направилъ пазарлъка съ добра цѣна.

— И ако не е добра цѣната, Ибраимъ-паша дава ли си своето жито? говорѣхъ неговитѣ агенти. Но пашовото жито напрѣди трѣбаше да се похарчи, а съ каква цѣна? това бѣше тайна.

Въ три главни голѣми села именно: Афлатаръ, Раманашикларъ и Доймушларъ имаше Ибраимъ-паша три чифилика, и какви чифилици? — Царски.

Самото име на тия села, по него врѣме, правеше да го втрѣсе селенина-българинъ въ Силистренско. Влахѣтъ го заплашватъ съ окната, дѣто за прѣстѣпление испращатъ виноватитѣ да копаятъ соль, Русинѣтъ го заплашватъ съ грозното име *Сибиръ*, не малко грозни и страшни